

Arrest

nr. 57 972 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking *d.d.* 31 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de zaak uitgesteld wordt tot een nader te bepalen datum.

Gelet op de toewijzing *d.d.* 10 februari 2011 aan de IIde kamer door de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 maart 2011 om 10 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Op 6 december 2010 richt de gemachtigde van de staatssecretaris een verzoek tot overname tot de Zweedse autoriteiten, daar uit het HIT Eurodac-verslag van 4 oktober 2010 blijkt dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Zweden. Op 7 december 2010 stemmen de autoriteiten van Zweden in met dit verzoek.

1.2. Op 26 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaard te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 04.10.2010 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische instanties het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Armeense staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 11.09.1980 in B.

Uit het Eurodacverslag van 04.10.2010 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Zweden en de Zweedse autoriteiten hebben de Belgische autoriteiten op 07.12.2010 laten weten dit verzoek tot terugname in te willigen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 26.11.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde dat zij eerder in september 2008 in Zweden asiel aanvraagde. Betrokkene verklaarde dat zij in maart 2008 met de bus vertrok vanuit Armenië naar Rusland en vervolgens per minibus en via onbekende landen naar Zweden reisde waar ze asiel aanvraagde. Betrokkene verklaarde dat haar asielaanvraag in Zweden werd afgewezen in februari 2009. Betrokkene zou vervolgens op 02.10.2010 Zweden verlaten hebben per wagen richting België waar ze op 04.10.2010 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 04.10.2010 werd op 06.12.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II Verordening van 18.02.2003 aan de Zweedse autoriteiten overgemaakt. De Zweedse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 07.12.2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat de schrijfwijze van betrokkenes familienaam licht verschilt met betrekking tot de naam in België, met name M. (...) in Zweden en M. (...) in België.

Met betrekking tot verantwoordelijkheid van Zweden voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Zweden de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951 heeft ondertekend en dat Zweden net als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal dan ook behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat haar asielaanvraag is afgewezen (DVZ, vraag 14) kan als element op zich niet beschouwd worden als een “niet correcte of onmenselijke behandeling”. Er werd hogerop reeds uiteengezet dat Zweden net

als België een beslissing neemt over een asielaanvraag op basis van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951 en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek en dat een asielaanvraag in Zweden behandeld zal worden volgende de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese Lidstaten.

Betrokkene kan derhalve niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Zweden haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Zweedse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 04.10.2010 gevraagd waarom zij specifiek in België een asielaanvraag wil indienen. Betrokkene stelde dat haar familie voor België koos en dat ze met hen meekwam en geeft verder geen specifieke redenen (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde geen familie te hebben in Europa (DVZ, vraag 17) Met betrekking tot familieleden in België verklaarde betrokkene dat haar schoonouders S. (...) en Z.M. (...) en schoonzus T.M. (...) (6.697.894) eveneens in België verblijven. Met betrekking tot de aanwezigheid van betrokkenes schoonouders en haar meerderjarige schoonzus is er echter eveneens een terugname-akkoord met Zweden dd. 07.12.2010 net zoals voor betrokkenes verklaarde echtgenoot, M.G. (...) Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene gehuwd is en meerderjarig, net zoals haar schoonouders en schoonzus. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar schoonouders of schoonzus en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals omschreven in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij twee maanden zwanger is en dat haar gezondheidssituatie goed is (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen documenten aanwezig waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene omwille van haar gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om te reizen.

Met betrekking tot de tussenkomst voor de familie M. van Meester Z. C. per fax op 30.12.2010 (gecorrigeerde datum) dient het volgende te worden opgemerkt. Meester C. vraagt in deze tussenkomst de toepassing door België van art 3.2 van de Dublin-II-Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule, om de asielaanvraag in van de familie in België behandelen en niet terug te sturen naar een ander land omdat zijn cliënten, met name meneer en mevrouw M. (...) ernstig ziek zouden zijn.

Meester C. voegt aan zijn schrijven eveneens een medisch attest toe dd. 22.11.2010 met één bijlage dd. 23.11.2010, ingevuld door een huisarts waarin een aantal beschrijvingen worden gegeven van de aard en de ernst van de ziekten waaraan mevrouw M.Z. (...) zou lijden. Meester C. stelt dat mevrouw M. (...) eveneens een afspraak met een psychiater heeft op 10.02.2011. Meester C. vraagt eveneens rekening te houden met de bepaling aangaande de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land, vervat in art. 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/CE.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de medische problematiek die Meester C. aanhaalt in zijn tussenkomst betrekking heeft op meneer en mevrouw M. (...) en dat beiden ernstig ziek zijn. De tussenkomst van Meester C. bevat echter enkel een medisch attest aangaande mevrouw M.Z. (...) en een kopie van een afspraak die ze op 10.02.2011 heeft. Het administratief dossier van mevrouw M. (...) bevat verder één kopie van een medisch attest waaruit blijkt dat M.Z. (...) zich niet op haar afspraak van de DVZ kon aanbieden en één attest dat werd neergelegd om haar afwezigheid op de DVZ op 26.01.2011 te rechtvaardigen.

Het administratief dossier van betrokkene zelf, in casu B.G. (...), bevat echter geen enkel medisch attest aangaande de gezondheidstoestand van betrokkene of haar verklaarde echtgenoot M.G. (...), haar schoonvader M.S. (...) of haar meerderjarige schoonzus M.T. (...) alsook geen enkel bewijs dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene verklaarde op 26.11.2010 zelf dat ze twee maanden zwanger was maar wel gezond is (DVZ, vraag 20).

Het schrijven van Meester C. voor de familie M. (...) van 30.12.2010 bevat evenmin enig bewijs van de door hem thans aangegeven ernstige ziekte van betrokkenes schoonvader S. (...) hetgeen op zijn minst merkwaardig te noemen is. Indien betrokkenes schoonvader ernstig ziek zou zijn zoals Meester C. in

zijn tussenkomst laat uitschijnen dan mag er op zijn minst verwacht worden dat zich hiervan, buiten de verklaring van M.S. (...) dat hij suikerziekte, nierproblemen en een gezwel in de maag heeft (verhoor DVZ, 6.697.896, M.S. (...), vraag 20) zich op zijn minst enig concreet bewijs in het administratief dossier van betrokkene schoonvader bevinden, quid non, of dat Meester C. hiervan op zijn minst enig bewijs van zou aanbrengen in zijn tussenkomst, quid non. Dit laat dan ook ernstige twijfels rijzen over het ernstige karakter van de inhoud van de tussenkomst van Meester C. Bovendien dient te worden opgemerkt dat nergens uit de medische documenten aangaande betrokkene schoonmoeder, Z.M. (...), blijkt dat de aanwezigheid of zorgen van betrokkene of haar echtgenoot Gor vereist zijn (attest dd. 23.11.2010).

Indien Meester C. van oordeel is dat betrokkene schoonouders ernstig ziek zijn, dan kan hij een aanvraag indienen op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat dit tot op de datum van vandaag niet gebeurd is terwijl de schoonouders van betrokkene volgens Meester C. ernstig ziek zijn en ze reeds sinds 04.10.2010 in België verblijven, laat enigszins vraagtekens rijzen over het zwaarwichtig karakter van de verklaringen in de tussenkomst van Meester C. aangezien hij pas tijdens zijn tussenkomst van 30.12.2010 melding maakt van zijn tussenkomst en van de gezondheidstoestand van zijn cliënten terwijl op de documenten die hij meestuurde met zijn tussenkomst de datum 22.11.2010 en 23.11.2010 prijken hetgeen toch tot nadenken stemt.

Bijkomend dient er, zoals hogerop reeds aangehaald, te worden opgemerkt dat betrokkene en haar echtgenoot, net zoals betrokkene schoonouders en schoonzus meerderjarig zijn en betrokkene zelf, net zoals haar schoonouders gehuwd is. Er dient aldus te worden opgemerkt dat betrokkene geen deel uitmaakt van het gezin van haar schoonouders ouders of schoonzus of omgekeerd en derhalve niet valt onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening.

Uit het administratief dossier van betrokkene, haar schoonouders of haar schoonzus blijkt bovendien niet dat betrokkene op enig vlak afhankelijk zou zijn van de hulp van haar schoonouders of schoonzus of omgekeerd. Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 3.2, art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening voor de bevoegde Belgische autoriteiten dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot art. 5 van de richtlijn 2008/115/CE dient te worden opgemerkt dat deze handelt over het illegaal verblijf van een derde onderdaan. Aangezien er een terugnameakkoord is met Zweden dd 07.12.2010 is een toepassing van art. 5 van de terugkeerrichtlijn niet aan de orde aangezien er van illegaal verblijf geen sprake is.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Zweedse autoriteiten. (...)"

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval

door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...) Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een

gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringende karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar verzoekschrift in haar eerste middel een ‘schending (aan) van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen', en in haar tweede middel voert de verzoekende partij een 'schending (aan) van artikel 8 E.V.R.M.'

Ter terechtzitting doet de verzoekende partij afstand van haar tweede middel, met name de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

In casu zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelende middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In hoofddorde voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan:

"(...)Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoekster;

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld; (R.v.St arrestnr. 100.400 dd. 26 oktober 2001)

De bepaling in zake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan; (RVV. Arrest nr. 35223 dd. 1 december 2009)

Verzoekster voert op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt;

Verzoeker voert aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Zweden, aangezien hij te dien einde wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Steenokkerzeel;

De verwijdering heeft tot gevolg dat haar relatie in het gedrang komt en dat bijgevolg op onherstelbare wijze een inbreuk wordt gemaakt op haar fundamenteel recht op eerbiediging van haar gezinsleven, dat door verwerende partij op striktere wijze wordt geïnterpreteerd in het licht van de Dublin Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, terwijl de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. ruimer is;

Dat de relatie tussen verzoekster en haar schoonouders in het licht van artikel 8 E.V.R.M. beschouwd wordt als zijnde een beschermwaardige relatie; Dat volgens het Hof het bestaan van het familieleven bepaald wordt op basis van de band van bloed- of aanverwantschap en de hechtheid van deze band;

Daargelaten het gegeven dat verwerende partij niet heeft vastgesteld of voormeld familiaal leven beschermwaardig was in het licht van artikel 8 E.V.R.M., moet worden vastgesteld dat verzoekster de facto samenwoonde met haar schoonouders, die op wettelijke wijze verblijven in België; De bloedverwantschap tussen verzoekster en haar schoonouders is officieel en bovendien zeer hecht; Ze woonde bovendien in België als in haar herkomstland in bij haar schoonouders;

Verzoekster meent dat de verwijdering naar Zweden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt, aangezien zij voor onbepaalde tijd gescheiden wordt van haar schoonouders, die bovendien (voornamelijk haar moeder) hulpbehoevend zijn; Verzoekster meent dat de scheiding, die van onbepaalde duur is, veel stress zal teweegbrengen in hoofde van verzoekster; Haar moeder is immers ernstig ziek en verbleef in het verleden maanden in een psychiatrische instelling; Men kan in alle redelijkheid aannemen dat de aanwezigheid en morele ondersteuning dat uitgaat van haar dochter, een belangrijk element is in haar genezingsproces, zodat zelf een tijdelijke scheiding rampzalige gevolgen kan hebben voor verzoekster en haar moeder;

Bovendien diende ook de vader van verzoekster in België een asielaanvraag in; De asielaanvraag van verzoekster steunt volledig op de asielmotieven van haar vader; De kans is bijgevolg reëel dat ze naar Zweden wordt uitgewezen terwijl haar asielaanvraag volledig steunt op de asielaanvraag van haar vader, die momenteel nog in België verblijft en die tot op heden nog geen 26 quater betekend kreeg; De onmogelijkheid om haar asielaanvraag op een deugdelijke wijze te laten controleren door de Zweedse autoriteiten, door de afwezigheid van de vader van verzoeker, is een feit;

Verzoekster meent dan ook dat het moeilijk te herstellen nadeel in concreto werd aangetoond en het bewijs voldoende naar recht werd bijgebracht; (...)"

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar volledig betoog baseert op het feit dat zij gescheiden zal worden van haar schoonouders indien zij overgedragen zal worden aan de bevoegde Zweedse autoriteiten. Ter terechtzitting wordt bevestigd door de verzoekende partij dat ten aanzien van haar schoonouders evenzeer een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied werd genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris, met overdracht aan de Zweedse autoriteiten. Het door de verzoekende partij aangevoerde betoog mist feitelijke grondslag daar haar

schoonouders mede aan de Zweedse autoriteiten zullen worden overgedragen en zij bijgevolg niet van elkaar gescheiden zullen worden.

In ondergeschikte orde voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan:

"(...) Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordelen dat er geen onherstelbaar nadeel voorhanden is, quod non, dan nog dient onderhavig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid te worden behandeld gelet op de toepassing van artikel 13 E.V.R.M.;

Artikel 13 E.V.R.M. stelt Immers dat "een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.";

Dit houdt in dat wanneer het bestuur een handeling stelt die in strijd is met de rechten en de vrijheden opgenomen in het Verdrag of zijn protocollen, de rechtzoekende hetzij een jurisdictioneel beroep moet kunnen instellen bij gewone hoven en rechtbanken of bij administratieve rechtscolleges, hetzij een administratief beroep moet kunnen indienen bij een welbepaalde administratieve overheid;

Deze beroepsinstantie moet vervolgens minstens kunnen nagaan of de beslissing geen tegenstrijdigheid met het EVRM bevat;

Dat artikel 13 E.V.R.M. zich richt tot eenieder die meent dat zijn door het E.V.R.M. gewaarborgde rechten en vrijheden geschonden werd, waarbij een aantijging volstaat, gelet op de rechtspraak van het EHRM dat stelt "This provision (article 13), read literally, seems to say that a person is entitled to a national remedy only if a 'violation' has occurred. However, a person cannot establish a 'violation' before a national authority unless he is first able to lodge with such an authority a complaint to that effect"; Stellen dat het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie slechts van toepassing zou zijn op die gevallen waar er een daadwerkelijke schending is geweest, zou Aldus het Hof, aan art. 13 EVRM ieder nuttig effect ontnemen, "

Het enige belangrijk aspect dat verzoekster moet laten gelden, is dat hij een "arguable claim" heeft; (verdedigbare klacht)

Dat dit criterium samenvalt met het toetsingscriterium dat vaak aangewend wordt in de toepassing van artikel 35 § 3 EVRM teneinde te oordelen over het al dan niet "manifest ongegrond" karakter van de klacht;

Dat het bijgevolg nuttig is om na te gaan of de middelen al dan niet "manifest ongegrond" zijn teneinde de stelling als zou verzoeker een "verdedigbare klacht" hebben, te ontkrachten, of te onderbouwen; Dat verzoeker meent dat de aangevoerde middelen wel degelijk niet "manifest ongegrond" blijken, zodat hij over een verdedigbare klacht beschikt;

Dat het EHRM geen andere ontvankelijkheidsvoorwaarde stelt met betrekking tot het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, behoudens het autonome, subsidiaire en complementaire karakter van het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie;

Dat het "moeilijk te herstellen nadeel" bijgevolg geen voorwaarde is die krachtens artikel 13 E.V.R.M. of het EHRM gesteld wordt teneinde over het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen beschikken;

Dat artikel 43 § 1 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde toevoegt om het recht op daadwerkelijke rechtshulp zoals voorzien in artikel 13 E.V.R.M. feitelijk te kunnen uitoefenen voor een nationale rechtsinstantie, die minstens moet nagaan of de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid bevat met een artikel van het E.V.R.M., in casu artikel 8 E.V.R.M.;

Dat deze procedure, waarbij een ontvankelijkheidvoorwaarde wordt gesteld, bijgevolg in strijd is met dit recht op een effectief rechtsmiddel, a fortiori het voor verzoeker FEITELIJK onmogelijk gemaakt wordt om de desbetreffende schendingen voor te leggen aan een rechtsinstantie die de middelen TEN GRONDE onderzoekt en alzo het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel m.b.t. schendingen betreffende aan het EHRM gerelateerde vrijheden waarborgt;

Dat personen die immers het voorwerp uitmaken van een detentiemaatregel, op ieder ogenblik kunnen worden verwijderd naar het bestemmingsland, zonder dat een rechter de verdedigbare klacht in de zin van artikel 8 E.V.R.M. heeft kunnen beoordelen;

Dat door een ontvankelijkheidvoorwaarde te stellen m.b.t. moeilijk te herstellen nadeel, deze procedure meestentijds geen schorsing, en bijgevolg in een later stadium geen beoordeling ten gronde toelaat;

Dat de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid niet te rijmen valt met artikel 13 E.V.R.M., a fortiori voorwaarden worden gesteld m.b.t. het daadwerkelijk rechtsmiddel, daar waar artikel 13 E.V.R.M. geen "moeilijk te herstellen nadeel" vereist om het recht op een effectief rechtsmiddel te kunnen aanwenden;

Dat het EHRM in de zaak M.S.S. (§§. 388 e.v.) het volgende stelde m.b.t. de in artikel 39/82 voorzien procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

«selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté à procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3. Or, la procédure en extrême urgence aboutit précisément à ce résultat. Le Gouvernement explique lui-même que cette procédure réduit à sa plus simple expression l'exercice des droits de la défense et l'instruction de la cause. Les arrêts dont la Cour a connaissance (paragraphes 144 et 148 ci-dessus) confirment que l'examen des griefs tirés de l'article 3 auquel procédaient certaines chambres du Conseil du contentieux des étrangers, à l'époque de l'expulsion du requérant, n'était pas complet. En effet, celles-ci limitaient leur examen à vérifier si les intéressés avaient produit la preuve concrète du caractère irréparable du préjudice pouvant résulter de la violation potentielle alléguée de l'article 3, alourdissant ainsi la charge de la preuve dans des proportions telles qu'elles faisaient obstacle à un examen au fond du risque de violation allégué. Qui plus est quand bien même les intéressés tentaient, dans ce but, de compléter leur dossier postérieurement à l'entretien avec l'office des étrangers, le Conseil du contentieux des étrangers ne prenait pas toujours ces éléments en compte. Les intéressés se retrouvaient ainsi empêchés d'établir le caractère défendable de leurs griefs tirés de l'article 3 de la Convention. La Cour en conduit que la procédure de suspension en extrême urgence ne remplit pas les exigences de l'article 13 de la Convention. »; (eigen onderlijning)

Dat bijgevolg conform voormelde rechtspraak de bijkomende voorwaarde van "het moeilijk te herstellen ernstig nadeel" zonder controle over de aangevoerde schending van het EVRM, een schending oplevert van artikel 13 E.V.R.M.;

Dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens directe werking heeft in de interne nationale rechtsorde;

Dat wanneer de rechter vaststelt dat hij een verdragsbepaling kan toepassen, dan moet hij ze toepassen en er voorrang aan verlenen boven elke nationale rechtsregel, ook al is deze laatste van een latere datum;

Dat de verhouding tussen de verdragen en de interne wet niet is geregeld in de Belgische Grondwet;

Dat het Hof van Cassatie» in een arrest van 27 mei 1971 inzake de NV Fromagerie Franco-Suisse "Le Ski" als beginsel gesteld heeft dat verdragen voorrang hebben op de interne wet Uit die rechtspraak volgt dat verdragen vanaf de bekrachtiging ervan in principe hogere normen zijn die primeren boven alle andere normen van intern recht en dus eveneens boven de grondwettelijke normen. Als dusdanig zijn

de normen van de overeenkomsten van toepassing, zelfs wanneer ze worden tegengesproken door de interne normen;

Dat in casu de rechter voorrang moet verlenen aan de toepassing van artikel 13 E.V.R.M., zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de restrictieve toepassing van artikel 43 § 1 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet mag toepassen indien wordt vastgesteld dat er een verdedigbare klacht voorhanden is;

Dat bijgevolg, zelfs indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat er van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, noch van een ernstig middel sprake is, doch vaststelt dat er een verdedigbare Wacht is in de zin van de vaste rechtspraak van het EHRM» ze niettemin de bestreden beslissing dient te schorsen, opdat het recht op daadwerkelijk rechtshulp in een latere fase - hetzelfde administratieve rechtscollege spreekt zich immers uit over de nietigverklaring - kan worden verzekerd; (...)

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Het volstaat niet dat de verzoekende partij zich geschonden voelt in haar rechten opdat zij zich zonder meer kan beroepen op artikel 13 van het EVRM. Om artikel 13 van het EVRM te kunnen invoeren, moet de verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoeren, met name op aannemelijke wijze kunnen aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (M. CROMHEECKE en V. STAELENS, *“Artikel 13, Recht op daadwerkelijke rechtshulp”*, in J. VAN DE LANOTTE en Y. HAECK: *Handboek EVRM: Artikelsgewijze commentaar*, Volume II, Antwerpen, Intersentia, 2004, 92).

De verzoekende partij bevestigt dit evenzeer in haar verzoekschrift waar zij ondermeer stelt dat *‘het enige belangrijke aspect dat verzoekster moet laten gelden, is dat hij een “arguable claim” heeft; (verdedigbare klacht)’*, dat *‘de rechter voorrang moet verlenen aan de toepassing van artikel 13 E.V.R.M., zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de restrictieve toepassing van artikel 43 §1 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet mag toepassen indien wordt vastgesteld dat er een verdedigbare grief voorhanden is’* en dat *‘zelfs indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zijn dat er van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, noch van een ernstig middel sprake is, doch vaststelt dat er een verdedigbare klacht is in de zin van de vaste rechtspraak van het EHRM, ze niettemin de bestreden beslissing dient te schorsen’*.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen verdedigbare grief aanvoert, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.3, kan de verzoekende partij bijgevolg geen schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk maken.

3.4.2.2 Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De uiteenzetting waartoe de verzoekende partij zich beperkt, volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS